

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. С., 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**С. ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Ивона Ст. Мойкина
в присъствието на прокурора М. Ил. М.

като разгледа докладваното от Андон Г. Миталов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221800600524 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 318 и сл. вр. чл. 313 НПК.

С присъда № 3 от 24.02.22 г., постановена по НОХД № 239 от 2021 г. по
описа на районен съд - Б., е признат за виновен подсъдимият Т. Д. Н. за това,
че на 20.07.2019 г., в село В., община Б., улица „М. В. М.“, се е заканил с
убийство на К. Ц. Х., с думите „Ще те убия, ма мръсно, ще те изнасилвам!“,
„Ще те оправя, ще ти еба майката, ще те убия!“, „Кучки, курви, ще ви
изнасиля, ще ви убия, знам къде живеете, ще ви запаля!“ и замахвал с метална
тръба към нея, като това заканване би могло да възбуди у К. Ц. Х.
основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл.
144, ал. 3 вр. ал. 1 НК, във вр. чл. 54, ал. 1 НК му е наложено наказание
„лишаване от свобода“ за срок от 6 /шест/ месеца, изпълнението на което е
отложено за срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила.

Подсъдимият е признат за виновен и за това, че на 20.07.2019 г., в село
В., община Б., улица „М. В. М.“, е извършил непристойни действия, грубо
нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото
– крещял и псувал К. Ц. Х. и С. И. З., произнасяйки думите: „Ще те убия, ма
мръсно, ще те изнасилвам!“, „Ще те оправя, ще ти еба майката, ще те
убия!“, „Кучки, курви, ще ви изнасиля, ще ви убия, знам къде живеете, ще ви
запаля!“, „Ще ги избия и отлежа за 5 години, тая държава е такава!“, замахвал
към тях с метална тръба и извадил половия си член, като им го показал и
казал „Ей с тоя ще ви чукам!“, за което и на основание чл. 325, ал. 1 НК и чл.
54, ал. 1 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6
/шест/ месеца, изпълнението на което е отложено за срок от три години,

считано от влизане на присъдата в сила, както и наказание „обществено порицание“, което следва да се изпълни чрез обявяване на присъдата в Общината по постоянния му адрес.

На основание чл. 23, ал. 1 НК, първоинстанционния съд е определил и наложил на подсъдимия едно общо наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 /шест/ месеца, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 23, ал. 2 НК към така определеното общо най тежко наказание е присъединено изцяло и наказанието „обществено порицание“, което е постановено да се изпълни чрез обявяване на присъдата в Общината по постоянния адрес на подсъдимия.

С присъдата първоинстанционния съд се е произнесъл и по отношение на веществените доказателства по делото.

С оглед изхода на делото, подсъдимият е осъден да заплати сума в размер на 409,29 лева, представляваща направени разноски в досъдебното производство, платими по сметка на ОДМВР-С. както и 5 /пет/ лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист по сметка на районен съд - Б., сума в размер на 320,00 лева, представляваща направени разноски в съдебното производство, платими по сметка на районен съд - Б. както и 5 /пет/ лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист по сметка на районен съд - Б., както и да заплати на К. Ц. Х., сума в размер на 700,00 лева, представляваща направени по делото разноски.

Недоволен от първоинстанционния акт е останал подсъдимият, който чрез своя защитник - адв. Л. Н., е подал въззивна жалба и допълнение към нея. Прави оплакване, че обжалваната присъда е неправилна и незаконосъобразна.

Сочи се, че по делото не са били обсъдени възраженията на защитата направени в първоинстанционното производство.

На следващо място се прави оплакване, че неправилно са били приети като безспорни показанията на свидетелките К. Х. и С. З.. Посочените свидетели били заинтересовани от изхода на делото, като имало съществени противоречия между показанията, които са били дадени от тях в предварително и съдебното производство, но този факт не е бил отчетен от районния съд.

Отправя се оплакване и по отношение на показанията на свидетеля М. З. /брат на К. Х./, при които също било констатирано противоречие с показанията, дадени от свидетеля в хода на предварителното производство. Немотивирано първоинстанционния съд е отказал да бъдат прочетени показанията на свидетеля, поради което с въззивната жалба се отправя искане за извършването на повторен разпит в хода на въззивното производство на посочения свидетел.

Прави се възражение, че не е била отбелязана наличната заинтересованост от изхода на делото и при анализа на показанията на свидетеля Н., който е бил адвокат на К. Х. и е бил нает от нея за продажба на нейният имот.

Прави се оплакване и по отношение на приетата КСППЕ, която въпреки, че е била оспорена в първоинстанционното производство, то в мотивите към съдебния акт не е било обсъдено, поради какви съображения не

следва да бъде прието релевираното от страна на защитата възражение. Изтъква се, че приетата експертиза е била необоснована, тъй като при изготвянето и е имало материали от досъдебното производство които не са били ползвани от вещото лице. Отправено е искане за допускане на повторна КСПЕЕ, която да отговори на въпроси посочени в допълнението към въззивната жалба, като на вещите лица се предоставят всички материали по делото, включително и дисковете, съдържащи записи от проведени разговори на телефон 112.

Релевира се възражение и по отношение на първоинстанционната присъда, в частта, с която подсъдимият е признат за виновен по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 325, ал. 1 НК. Сочи се, че освен от показанията на свидетелите К. Х., нейната майка С. З. и свидетеля И. Н., от нито едно доказателство от материалите по делото не се установява да са били извършени посочените в обвинителния акт действия, напротив - установявало се противното.

Въз основа на горното е отправено искане за отмяна на обжалваната присъда като бъде постановено нова /въззивна/, с която подсъдимият да бъде оправдан по така повдигнатите му обвинения.

Въззивната жалба е подадена в срок, като атакуваната присъда е от категорията актове, които подлежат на проверка по реда на гл. XXI НПК.

Пред въззивната инстанция е депозирано писмено възражение срещу жалбата от частния обвинител чрез нейния повереник – адв. Д., с което жалбата се оспорва изцяло като неоснователна. Оспорват се с подробни аргументи доказателствените искания на въззивника, като се отрича необходимостта от извършване на повторни разпити на свидетели и назначаване на повторна КСПЕЕ. Моли се въззивният съд да потвърди първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът адв. Н. поддържа въззивната жалба с доводите, изложени в нея, твърди, че обвинението не се подкрепя от събраните по делото доказателства. Изтъква, че пропуските в доказателствената съвкупност и противоречията в свидетелските показания, неотстранени от въззивния съд, налагат отмяна на първоинстанционната присъда и признаване на подсъдимия за невинен по повдигнатото му обвинение.

Подсъдимият Н. в лична защита пред съда поддържа становището на защитника си. Оспорва фактите, изложени от частния обвинител и свидетеля Н., като не отрича да е имало словесен конфликт между него и Х..

Представителят на С. окръжна прокуратура намира първоинстанционната присъда за правилна, законосъобразна и обоснована. Счита, че съдът правилно е приложил материалния и процесуалния закон въз основа на възприетата фактическа обстановка, която съответства на събраните гласни и писмени доказателства. Иска се потвърждаване на присъдата поради липса на отменителни основания.

В последната си дума подсъдимият Н. твърди, че е невинен.

С. ОКРЪЖЕН СЪД, трети наказателен въззивен състав, след като обсъди депозираната жалба и допълнение към нея, както и подаденото възражение срещу жалбата, взе предвид становищата на страните и извърши служебна проверка на атакуваната присъда и материалите по делото, с оглед

разпоредбата на чл. 314 от НПК, прие за установено следното:

Въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваният първоинстанционен акт – потвърден изцяло, като правилен и законосъобразен.

Съвкупният анализ на доказателствата, събрани в хода на проведеното съдебно следствие пред първоинстанционния съд, установява фактическата обстановка, изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт и възприета и изложена от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваната присъда.

Въззивният съд, след собствена преценка на доказателствената съвкупност по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Към 2019 г. свид. К. Ц. Х. живеела в гр. С.. Тя притежавала недвижим имот в с. В., общ. Б., находящ се на ул. „М. В. М.“ № 30. В съседство спрямо този имот живял подс. Т. Д. Н., като между двата имота имало оградна мрежа. Отношенията между двамата съседи били влошени, тъй като свид. Х. била сезирала компетентните органи за това, че подсъдимият изградил в имота си постройка, без да спази нормативно установените изисквания за отстояние до нейния.

На 20.07.2019 г. сутринта свид. К. Х. посетила недвижимия си имот в с. В. заедно с майка си – свид. С. И. З., за да го разчисти, като се били разбрали да се видят там със свид. И. А. Н., който да □ съдейства при продажба на имота.

Свид. Х. забелязала натрупани на тротоара пред дворното им място вещи, принадлежащи на съседа им – свид. В. Д.. Тогава потърсила свид. Д. и го помолила да премести вещите си, но той отказал и двамата се скарали. Въпреки това свид. Д. започнал да мести вещите си.

Малко след това подс. Н. излязъл от дома си и веднага се насочил към свид. Х. и свид. З., които все още почиствали дворното си място. Подсъдимият отишъл до тях и започнал да им крещи. Обърнал се към свид. Х. с думите „Ти ли ще ми събаряш къщата, погледни ме в очите, аз теб ще те оправя“, „Ставай, ставай, погледни ме в очите!“ и „Ще те оправя, ще ти еба майката, ще те убия!“. Свид. С. З. се опитала да се намеси, като помолила подсъдимия да остави дъщеря □. В следващия момент подс. Н. ударил два пъти през лицето с отворена длан св. К. Х.. Св. С. З. много се уплашила и се опитала да извика за помощ, но тогава подс. Т. Н. се обърнал към нея и я бутнал на земята. След това продължил да крещи и псува свид. Х. и свид. З., като им отправял ругатни, сред които и думите „Кучки, курви, ще ви изнася, ще ви убия, знам къде живеете, ще ви запала!“, след което отишъл до своя двор и се върнал, държейки с ръцете си метална тръба, с която започнал да удря по портата на имота на свид. К. Х..

След това подсъдимият отново влязъл в двора при свидетелките Х. и З., и започнал да замахва с тръбата към тях. Подсъдимият казал на св. Х. „Тебе ще те изнася!“ и „Гледай ме в очите, да знаеш кой те изнася и чука“, като, докато произнасял тези думи, свалил бельото си и извадил половия си член и, показвайки го пред свид. Х. и свид. З., им заявил „Ей с тоя ще ви чукам!“. След това продължил да крещи, псува и заплашва, като произнесъл и думите „Ще ги избия и отлежа за 5 години, тая държава е такава!“. В хода на конфликта, на страната на подс. Т. Н. се намесила и свид. А. К., която

започнала да го подкрепя вербално в поведението му.

Междувременно при тях с автомобила си пристигнал свид. И. Н., който забелязал действията на подс. Н., като се опитал да го успокои и го попитал какво се случва. Подсъдимият се приближил и започнал да замахва към свид. Н. и неговия автомобил с металната тръба, която държал. Подсъдимият крещял „Ще ги убия тези двете, ще ги изнася, ще изнася К. и дъщеря □, ще ги запаля докато спят!“, като с металната тръба отново се върнал при свид. Х. и свид. З. и продължил да им крещи.

Свид. Н. се опитал да защити свид. Х. и свид. З. и да преустанови конфликта, като призовал за помощ събралите се междувременно на улицата пред двора на свид. Х. съседи, но никой от тях не пожелал да се намеси. Тогава свид. Н. застанал пред подс. Н. и така Х. и З. успели да избягат, качили се в автомобила на свид. Х. и с него се отдалечили на безопасно разстояние. Веднага след това, подс. Н. и свид. К. също се качили в лек автомобил, управляван от подс. Н., и се отправили в неизвестна посока.

Междувременно, свид. Х. се обадила на Единния европейски номер за спешни повиквания 112 и съобщила за случилото се, по повод на което започнала проверка от служители на РУ-Б. – свид. И. П. Д. и свид. П. М. И..

От заключението на приетата по делото съдебно-психиатрична и психологична експертиза /л. 86-97 от ДП/ се установява, че свид. К. Х. не страда от същинско психично заболяване, но е преживяла остра реакция на стрес, като отправените заплахи с убийство спрямо нея са предизвикали у нея развитие на състояние на дистрес, т.е. възбудили са основателен страх от осъществяването им. Х. е преживяла остра стресова реакция, непосредствено към 20.07.2019 г., свързана с вегетативните признаци на паническа тревожност, която е отзвучавала в рамките на 2-3 дни, като в следващия един месец след психотравмиращото събитие при нея се е развила протрахирана стресова реакция, свързана с безпокойство, тревожност, чувство за невъзможност за справяне със ситуацията, като това уврежда в известна степен цялостното функциониране и качество на живот на свид. Х.. Описаната ситуация е довела до частична промяна в начина □ на живот, като на когнитивно ниво са □ останали всички преживени емоции, т.е. налице е активно спомняне на психотравмиращото събитие. Същата е в състояние правилно да възприема фактите и обстоятелствата, имащи значение за делото и дава достоверни обяснения за тях.

В приетата по делото съдебнофоноскопна експертиза /л. 78-84 от ДП/ е обективиран запис, касаещ подадения сигнал от свид. К. Х. до тел. 112 на 20.07.2019 г.

Настоящата инстанция възприема изцяло относимите към предмета на делото фактически констатации на решаващия съдебен състав на първоинстанционния съд, защото те почиват на вярна и правилна интерпретация на събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства. Първоинстанционният съд изчерпателно е посочил доказателствата и доказателствените средства, въз основа на които е изградил своите фактически изводи.

Първи наказателен състав на Районен съд – Б. е изпълнил процесуалните си задължения, произтичащи от разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 18 и чл. 305, ал. 3 от НПК и е обсъдил доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, излагайки необходимите съображения относно

достоверността на кредитираните, респективно, недостоверността на некредитираните такива. Релевантните доказателствени средства са преценявани от състава на Районен съд – Б. съобразно тяхното действително съдържание, поотделно и във взаимовръзка помежду си, като те по никакъв начин не са изопачени. Поради обстоятелството, че въззивната инстанция напълно споделя и се съгласява с извършения от районния съд доказателствен анализ, не е необходимо в настоящото решение да бъдат повтаряни изложени вече от първоинстанционния съд доводи и съображения при оценката на доказателствата. Може да бъде посочено, че при сторения доказателствен анализ решаващия съдебен състав не е допуснал процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 3 от НПК поради което, исканията изложени в жалбата и допълнението към нея в тази насока, се явяват неоснователни.

Поради гореизложеното възражението на защитата, че първият съд не бил констатирал и обсъдил наличните противоречия в доказателствата, се явява неоснователно. Съдът е анализирал всички събрани гласни доказателства, като още в хода на съдебното следствие е отстранил по реда на чл. 281 НПК противоречията между дадените пред съда и на досъдебното производство доказателства и по този начин е извършил дължимата проверка на доказателствата в съответствие с процесуалните разпоредби.

По повод изразения упрек, че първоинстанционният съд немотивирано е отказал прочитането на показанията на свид. З., игнорирайки противоречията в заявеното от него пред съда и на досъдебното производство, въззивната инстанция намира, че не е допуснато процесуално нарушение. Първоинстанционният съд в съответствие с действителното съдържание на показанията, дадени от този свидетел, е приел, че не са налице противоречия, които да обуславят прочитането на неговите показания на основание чл. 281 НПК. В разпита си пред първоинстанционния съд /л. 64 – гръб от първоинст. дело/ свид. З. е заявил: „един ден получих обаждане от сестра ми, че... въпросният господин ги е псувал и заплашвал“, като по-нататък З. твърди, че на мястото е отишъл едва на следващия ден, когато отново е последвал пореден конфликт. В показанията си, дадени на досъдебното производство, свид. З. твърди, че Х. му е съобщила как подсъдимият „ги е псувал, обиждал и дори посягал да ги удря“. Въззивният съд се солидаризира с първия съд в становището му по този въпрос, доколкото при внимателния прочит на показанията на този свидетел не се установява да е налице твърдяното от защитника противоречие. Съдът правилно е кредитирал дадените от З. показания пред съда, като съобразил евентуалната му заинтересованост и е посочил също, че показанията му имат произведен характер. Въззивната инстанция също счита, че не са налице основания за отхвърляне на тези свидетелски показания поради съответствието им с останалите кредитирани доказателства.

Обстоятелството, че свид. Н. е бил нает като адвокат на частния обвинител Х., за да □ съдейства при продажбата на имота, не може автоматично да доведе до отхвърляне на неговите показания като заинтересовани и недобросъвестни. Дадените от него пред първоинстанционния съд показания се характеризират с изключителна прецизност, подробност и логичност и в пълна степен се подкрепят от останалите доказателства. Свидетелят не изопачава фактите от значение за правилното решаване на делото, поради което не може да се твърди, че е

налице заинтересованост. Свид. Н. обективно и добросъвестно излага личните си наблюдения и показанията му правилно са кредитирани в цялост от първоинстанционния съд.

Първоинстанционният съд е пропуснал да обсъди показанията на свид. М. Г., но този свидетел не излага каквито и да било непосредствени лични наблюдения, разкриващи обстоятелства по делото, като нито подкрепя, нито оборва констатациите на първия съд, поради което и този пропуск на съда се явява несъществен.

Правилно са отхвърлени показанията на свид. К., предвид обстоятелството, че същата живее заедно с подсъдимия и от съдържанието на нейните показания е видно, че проявява заинтересованост – отрича конкретни спомени и заявява, че е имало само словесен конфликт, започнат от Х.. Самата К. е участвала активно в конфликта, като е подкрепяла действията на подсъдимия, което е допълнително основание нейните показания да се считат за недобросъвестни и правилно следва да бъдат изключени от доказателствената съвкупност.

С допълнението към въззивната жалба на защитника пред въззивния съд е направено и оплакване, че не е изследвано поведението на свид. Х. непосредствено след деянието, като не са изслушани двата разговора на телефон 112, в които се твърди, че Х. не е споменала за отправени закани, а единствено настоява за съставяне на акт на подсъдимия като водач на МПС. Въззивният съд намира този упрек за неоснователен. Видно от изготвената и приета по делото фоноскопна експертиза /л. 78-84 от ДП/ е, че свид. Х. е заявила пред оператора, че неин съсед е влязъл в двора □ и с метална тръба е нападнал нея и майка □, след което е споменала, че подс. Н. се е отправил с автомобила си към лечебно заведение, тъй като е получил контузия на пръста си. Обстоятелството, че след това свид. Х. е съобщила, че подсъдимият управлява автомобил пиан и настоява за съставяне на акт на подсъдимия като водач на МПС не внася съмнение във факта, че по отношение на пострадалата е било извършено установеното посегателство. Частният обвинител Х. достатъчно конкретно е обяснила повода за обаждането си, поради което това оплакване не може да намери основание. Освен всичко, обществено задължение на всеки гражданин в една правова държава е да съобщи на органите на реда, в случай че е свидетел на престъпление или каквото и да е нарушение на обществения ред.

При посочената по-горе като установена по делото фактическа обстановка настоящият съдебен състав се солидаризира и с крайния извод на районния съд от правна страна, а именно, че от доказателствената съвкупност се установява по изискуемия съгласно разпоредбата на чл. 303 от НПК несъмнен начин, че подсъдимият Н. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

От обективна страна е установено, че на 20.07.2019 г., в село В., община Б., улица „М. В. М.“, подсъдимият Т. Н. се е закарал с убийство на К. Ц. Х., с думите „Ще те убия, ма мръснищо, ще те изнасилвам!“, „Ще те оправя, ще ти еба майката, ще те убия!“, „Кучки, курви, ще ви изнасиля, ще ви убия, знам къде живеете, ще ви запаля!“ и замахвал с метална тръба към нея, като това закарване би могло да възбуди у К. Ц. Х. основателен страх за осъществяването му.

Обективните и субективните характеристики на престъплението по чл.

144, ал. 3 НК са пределно изяснени в съдебната практика: закана с убийство е квалифициран състав на престъплението по чл. 144, ал. 1 НК - закана с престъпление. То се намира в раздел V – “Принуда”, глава II от Наказателния кодекс – “Престъпления против личността”. Затова с чл. 144, ал. 3 НК не се защитава живота на гражданите, а личната им свобода. С извършване на престъплението се цели промяна на поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока. За осъществяване на това престъпление от обективната страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването.

В конкретния случай думите, отправени от подсъдимия Н. до К. Х., съпроводени със замахване с метална тръба към нея, обективират закана с убийство спрямо нея, която е могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. Несъмнено тези думи и действията на подсъдимия, изразяващи се в замахване с метална тръба – предмет, който е годен да причини нараняване на друго лице и би могъл включително и да причини смърт, обективират намерение у подсъдимия за извършване на посегателство срещу живота на пострадалата, които по своето естество са могли да възбудят основателен страх за реализирането му, с което е реализиран обективния състав на престъплението по чл. 144, ал. 3, пр. 1, вр. ал. 1 НК. Без значение е в случая дали такъв страх действително е бил предизвикан у пострадалата, а меродавно е единствено дали думите и/или действията на подсъдимия са от естество да причинят действителна заплаха за живота на пострадалия. За пълнота следва да се посочи, че от доказателствата по делото – свид. показания и заключението по КСППЕ, се установява несъмнено, че пострадалата К. Х. действително е изпитвала уплаха, следствие от извършеното от подсъдимия деяние.

Подсъдимият Н. е осъществил престъплението закана с убийство и от субективна страна, като несъмнено е съзнавал, че думите и действията му по своя интензитет могат да предизвикат страх у пострадалата за живота ѝ и е целял постигането на този резултат. Насочването му спрямо Х. с метална тръба с отправяне на реплики, изразяващи желание да извърши различни престъпления против личността ѝ несъмнено отразява субективната страна на състава на престъплението по чл. 144, ал. 3, пр. 1, вр. ал. 1 НК. Подсъдимият е съзнавал общественноопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественноопасни последици и е искал тяхното настъпване – а именно отправените думи да достигнат до съзнанието на пострадалата.

По отношение на размерна на наказанието, наложено на подсъдимия за извършеното престъпление по чл. 144, ал. 3 НК въззивният съд не намира основание за изменение на първоинстанционната присъда. Съдът е наложил наказание в размер на 6 /шест/ месеца лишаване от свобода, като с оглед постигане целите на наказанието е приел, че са налице условията на чл. 66, ал. 1 НК, за отлагане изпълнението му за срок от 3 години. Съдът е съобразил наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало на дееца, както и продължителността на наказателното производство, и липсата на обстоятелства, които да отегчават отговорността на подсъдимия. Въззивният съд счита, че така определеното наказание е съответно на тежестта на престъплението, като приложението на института на условното осъждане би реализирало целите на наказанието по чл. 36 НК, поради което първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена и в тази част.

Въззивната инстанция споделя и изводите на първия съд по второто повдигнато обвинение спрямо подсъдимия – в осъществяване на престъплението по чл. 325, ал. 1 НК. При установената фактическа обстановка, при описаните по-горе време и място е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото – крещал и псувал К. Ц. Х. и С. И. З., произнасяйки думите: „Ще те убия, ма мръсно, ще те изнасилвам!“, „Ще те оправя, ще ти еба майката, ще те убия!“, „Кучки, курви, ще ви изнася, ще ви убия, знам къде живеете, ще ви запала!“, „Ще ги избия и отлежа за 5 години, тая държава е такава!“, замахвал към тях с метална тръба и извадил половия си член, като им го показал и казал „Ей с тоя ще ви чукам!“.

Обективните и субективните характеристики на престъплението по чл. 325, ал. 1 НК са пределно изяснени в съдебната практика и първият съд правилно ги е очертал в мотивите си. Обект на престъплението хулиганство са установения в страната ред и общественото спокойствие. Основният признак на деянието, чрез което се осъществява престъплението хулиганство, са „непристойни действия“, с които грубо да се нарушава общественият ред и да се изразява явно неуважение към обществото.

Действията на подсъдимия, с които е крещал към К. Х. и майка ѝ – свид. С. З., намиращи се пред къщата, като е произнесъл посочените реплики и е показал половия си член, се характеризират като хулигански, тъй като са безпардонни – показват липса на чувство за срам и благоприличие, грубо нарушават обществения ред и изразяват явно неуважение към обществото и установените норми на общуване.

В случая е налице и изискуемият признак от обективна страна деянието да е извършено на публично място или да е станало или да е могло да стане достояние и на други лица. /ППВС № 2/29.06.1974 г./ По делото е установено по несъмнен начин, че инкриминираното деяние е наблюдавано от множество лица, присъствали на улицата в посоченото време, поради което е налице и предвиденият признак от състава на престъплението хулиганство.

Подсъдимият Н. е извършил престъплението при форма на вината евентуален умишъл. Същият е съзнавал общественото опасен характер на деянието, предвиждал е общественото опасни последици и е допускал тяхното настъпване. Решението на подсъдимия да извърши деянието, макар и поначало продиктувано от личен мотив в междусъседския конфликт с частния обвинител Х., покрива признаците на престъпния състав на хулиганството и от субективна страна. Първоинстанционният съд е достигнал до законосъобразен извод, че Н. е съзнавал настъпването на общественото опасни последици, целийки да унижи Х. и З., и е имал субективна представа, че нарушава грубо обществения ред, но е останал безразличен към този резултат. Въпреки че деянието на подсъдимия по чл. 144, ал. 3 от НК е насочено против личността на пострадалата, то е било съпроводено с действия, покриващи от обективна и субективна страна и състава на престъплението по чл. 325, ал. 1 НК. В този смисъл - Решение № 54 от 11.10.2022 г. на ВКС по н. д. № 93/2022 г., I н. о., НК, докладчик съдията М. Т..

За извършеното престъпление по чл. 325, ал. 1 НК се предвижда наказание лишаване от свобода до две години или пробация, както и общественото порицание, като първият съд е наложил на подсъдимия наказание

лишаване от свобода за срок от шест месеца. Съдът е констатирал наличието на смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства – чистото съдебно минало на подсъдимия, както и продължителността на производството, като е установил липсата на отегчаващи отговорността му обстоятелства. Първият съд е обосновал налагането на по-тежкото алтернативно предвидено наказание с това, че деянието на подс. Н. се отличава с цинизъм и дързост, като въззивният съд намира, че така определеното наказание е съответно на степента на обществена опасност на деянието и дееца. Действията на подсъдимия са упорити, безпардонни и са извършени пред множество лица и се характеризират с особена упоритост, продължителност и грубост. Законосъобразно съдът е наложил и кумулативно предвиденото наказание „обществено порицание“, което е постановил да се изпълни чрез обявяване на присъдата в Общината по постоянния адрес на подсъдимия.

По отношение на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца за извършеното престъпление по чл. 325, ал. 1 НК първоинстанционният съд е приел, че с оглед постигане целите на наказанието приложение следва да намери института на условното осъждане по чл. 66, ал. 1 НК, като е отложил изпълнението на наказанието за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Първоинстанционният съд, предвид наличието на условията на чл. 23 НК по отношение на двете инкриминирани деяния, извършени преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях, е определил едно общо наказание, а именно най-тежкото между наложените – лишаване от свобода за срок от 6 /шест/ месеца, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

С оглед пълнота на изложението и за прецизност настоящият съдебен състав отбелязва, че при наличието на две престъпления извършени в условията на реална съвкупност начина на изтърпяване респ. режима се определят за единното определено общо наказание за двете престъпления по реда на чл. 23, ал. 1 от НК, тъй като то подлежи на изтърпяване, в случая приложението по чл. 66, ал. 1 от НК касае само общо определеното най-тежко наказание.

Правилно е било присъединено изцяло, на основание чл. 23, ал. 2 НК, наложеното наказание „обществено порицание“, което да се изпълни чрез обявяване на присъдата в Общината по постоянния адрес на подсъдимия Н.. Следователно първоинстанционната присъда се явява законосъобразна и обоснована и в тази част.

Първият съд законосъобразно е постановил вещественото доказателство по делото – 1 бр. диск – оптичен носител на данни /л. 84 от първоинст. дело/ да се съхранява до изтичане на предвидения срок, след което да бъде унищожен като вещ без стойност.

Присъдата е правилна и по въпроса за разносните по делото, които в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК са възложени на подсъдимия.

Поради изложеното в решението, настоящата инстанция счита доводите, изложени в жалбата на защитника и допълнението към нея за неоснователни, поради което същите следва да бъдат оставени без уважение.

При извършената служебна проверка на първоинстанционния акт съобразно разпоредбата на чл. 314 от НПК, въззивния съд не констатира наличие на основания за неговото отменяване или изменяване, обстоятелство, което наред с изложеното по-горе, обуславя извода на съда, че следва да постанови решение с което потвърди изцяло обжалваната присъда на състава на Районен съд - Б., 1-ви наказателен състав, постановена по н.о.х.д. № 239/2021 год. по описа на същия съд, като правилна и законосъобразна.

Воден от горното и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК С. ОКРЪЖЕН СЪД, трети наказателен въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 3 от 24.02.2022 г., постановена по н.о.х.д. № 239/2021 г. по описа на Районен съд – Б..

Решението не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____